

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **M. J.**, zast. JUDr. Vladimírem Špačkem, advokátem se sídlem AK v Náchodě, Tyršova 64, PSČ 547 01, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2013, zn. 8605-2/DS/2013/Er, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti usnesení vydanému Městským úřadem Dobruška ze dne 25. 2. 2013, č.j. MUD 4227/2012 ODSVV/ID-12, jímž nebylo vyhověno jeho žádosti o navrácení v předešlý stav (prominutí zmeškání úkonu) podle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), a toto potvrdil. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následovně:

I. Obsah žaloby

V úvodu žaloby žalobce vytýčil předmět soudního přezkumu, když uvedl, že Městský úřad Dobruška usnesením ze dne 25. 2. 2013, čj. MUD 4227/2012 ODSVV/ID-12, nevyhověl jeho žádosti o navrácení v předešlý stav (prominutí zmeškání úkonu) podle § 41 správního řádu a neprominul zmeškání provedení úkonu - podání odporu do rozhodnutí - Příkazu ze dne 18. 12. 2012 čj. MUD 4227/2012 ODSVV/ID-4, vydaného Městským úřadem Dobruška v řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písmo f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), dále jen „zákon o silničním provozu“, kterého se měl žalobce dopustit dne 5. 11. 2012 ve 12:50 hodin v obci Přepychy. Proti tomuto usnesení podal žalobce včasné odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím.

Žalobce poukazoval na to, že v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu orgánu vyjádřil svůj nesouhlas s jeho skutkovými i právními závěry, které ho vedly k tomu, že jeho žádosti o navrácení v předešlý stav (prominutí zmeškání úkonu) nebylo vyhověno. Že mu nebylo prominuto zmeškání provedení úkonu - podání odporu do příkazu Městského úřadu Dobruška (dále jen „správní orgán“) ze dne 18.12.2012 čj. MUD 4227/2012 ODSVV/ID-4. Poté žalobce zopakoval odvolací důvody s tím, že jedině ve vzájemném kontextu s napadeným rozhodnutím a jeho námitkami proti němu je možné získat o dané věci ucelený obraz.

Správní orgán neprominul zmeškání provedení úkonu - podání odporu s tím, že z úředního záznamu učiněného 14. 1. 2013 vyplývá, že se žalobce tohoto dne dostavil ke správnímu orgánu a dotázal se, jak mám postupovat, když dne 3.1.2013 obdržel do schránky příkaz o uložení pokuty. To žalobce rozporoval s tím, že to není pravda a že žádný takový záznam nepodepsal. Nedostavil se proto, aby se na něco tázal, ale proto, aby nahlédl do spisu a zjistil, zda byly splněny zákonné podmínky pro měření rychlosti jeho vozidla. Na další postup se ptát nemusel, protože v příkazu, který obdržel, bylo jasné poučení o možnosti podat proti němu odpor.

Žalobce připustil, že mu bylo řečeno, že pokud s příkazem nesouhlasí, tak že má téhož dne poslední den na podání odporu. Určitě však neuváděl, že odpor nepodá, což může prokázat svědecky, protože správní orgán nenavštívil sám. Nicméně ústní informace správního orgánu o tom, že na 14.1.2013 připadá poslední den lhůty pro podání odporu, byla v rozporu s poučením, které příkaz obsahoval. Správní orgán I. stupně jej totiž neinformoval, že nevyzvednutím ve lhůtě nastala fikce, nesdělil, kdy mu byl touto formou příkaz doručen a nevysvětlil, proč má lhůta pro podání odporu skončit již 14. 1. 2013. Protože tak neučinil, porušil ustanovení § 4 správního řádu. Nepostupoval jako služba veřejnosti. Uvedená ústní informace tedy nebyla jakkoliv odůvodněna nebo vysvětlena a byla proto nepostačující.

Žalobce vycházel z přesvědčení, že mu byl příkaz doručen 3. 1. 2013. Teprve dodatečně – po poradě se svým zástupcem – si uvědomil, že mohla nastat fikce doručení. Okamžitě podal odpor a současně požádal o navrácení v předešlý stav. V žádosti vysvětlil svůj postoj k věci. Na své doručovací adrese se zdržoval, byl ale nemocný. V té době poštu od doručovatelky nebo z poštovní schránky vyzvedávala matka žalobce. Žalobce v žádosti uvedl, že ta by mohla jako svědek potvrdit, že mu

zásilka nebyla doručována, ani že nebyl vyzván k vyzvednutí zásilky vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky. Nikdo mu tak žádným způsobem nesdělil, od kdy a v kterou denní dobu si může písemnost vyzvednout.

Žalobce si zásilku vyzvedl dne 3. 1. 2013 z poštovní schránky a tento okamžik považoval za okamžik doručení, protože teprve tehdy se o ní poprvé dozvěděl a měl možnost seznámit se s jejím obsahem. Žalobce je přesvědčen o tom, že nebyly dodrženy zákonem stanovené podmínky doručení uložením, jak jsou uvedeny v § 23 správního řádu, protože nebyl řádně vyzván k vyzvednutí zásilky, ani nebyl písemně poučen o právních důsledcích jejího nevyzvednutí. Nemohl proto vědět, kdy mu začala běžet lhůta pro podání odporu. Ani správní orgán jej o tom neinformoval.

Správní orgán se poté obrátil na Českou poštu s. p., která zásilku doručovala a dotázal se, zda doručování proběhlo v souladu s ust. § 23 správního řádu, zejména zda byl žalobce vyzván vložení oznámení o neúspěšném pokusu o doručení do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl a současně mu bylo sděleno, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout a pokud ano, zda k oznámení bylo připojeno poučení o právních důsledcích, které by jeho případné jednání dle ust. § 24 odst. 1,3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2 správního řádu.

Na tomto místě žalobce nastolil otázku, jakou odpověď asi správní orgán mohl čekat při vědomí toho, že Česká pošta je na věci zainteresovaná.

Podle odpovědi České pošty, s.p., byla předmětná zásilka doručována pod podacím číslem RR840250887CZ a doručení proběhlo v souladu se správním řádem. Dne 20. 12. 2012 vložil pracovník České pošty, s. p. do domovní schránky žalobce tiskopis „Výzva k vyzvednutí zásilky a poučení o právních důsledcích“, oddělené od zásilky. Protože žalobce do konce úložní doby nepožádal o vydání zásilky, byla dne 3. 1. 2013 dodána v souladu s dispozicí odesílatele do domovní schránky adresáta.

Zde se žalobce pozastavoval nad tím, jak o tom, že doručení proběhlo v souladu se správním řádem autor zprávy vůbec ví, kdo je autorem této zprávy a na kterou složku České pošty, s.p., učinil správní orgán dotaz. Z uváděné zprávy není podle žalobce ani patrné, který konkrétní doručovatel zásilku doručoval a jestli byl tento konkrétní doručovatel na podmínky a způsob doručování autorem zprávy dotázán? Žalobce zároveň vylučoval, že by si doručovatel doručení této konkrétní zásilky pamatoval, natož že by přiznal, že pravidla doručování nedodržel.

V další části žaloby žalobce konstatoval, že správní orgán údajně posoudil skutečnosti uvedené v žádosti o navrácení v předešlý stav (prominutí zmeškání úkonu) s údaji ve správním spisu čj. MUD 4227/2012 ODSVV/ID a údaji ze zprávy České pošty, s.p., a poté žádosti nevyhověl. Z toho podle žalobce plyne, že posoudil svůj vlastní úřední záznam a neidentifikované údaje České pošty, s.p. Správní orgán nevyhověl žádosti s odůvodněním, že žalobce měl možnost učinit úkon v řádném termínu a že byl na tuto skutečnost upozorněn přímo správním orgánem dne 14. 1. 2013. Rovněž poukazoval na to, že doručenka se považuje za veřejnou listinu a že nebyl prokázán opak ohledně údajů na ní

uvedených. Jak ale mohl být prokázán opak, když se správní orgán o jeho prokazování ani nepokusil?

Podle žalobce je však tvrzení, že měl možnost učinit úkon v řádném termínu a že byl na tuto skutečnost upozorněn přímo správním orgánem dne 14. 1. 2013, zcela nepostačující. Nemohl totiž vědět, zda se správní orgán neplete, když mu počítání lhůty nevysvětlil. Svědecký výslech matky žalobce přitom neměl správní orgán s ohledem na výše uvedené za nutný a přitom jediné se může vyjádřit k tomu, zda v naší schránce byl uložen tiskopis „Výzva k vyzvednutí zásilky a poučení o právních důsledcích“ oddělené od zásilky. Správní orgán I. stupně se navíc v odůvodnění rozhodnutí vůbec nezabývá tím, jestli ona doručenka má předepsané náležitosti (včetně jména a podpisu doručovatele).

V těchto souvislostech se žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2006, č. j. 1 Afs 43/2005 – 103, podle kterého *je doručenka toliko jedním z důkazních prostředků, jimiž se prokazuje skutečnost, zda došlo či nedošlo k doručení písemnosti, byť důkazním prostředkem nejčastějším, nejobvyklejším a patrně i nejspolehlivějším. Je-li doručenka neúplná, nesprávně vyplněná, popřípadě chybí-li zcela, je nutno zvážit, zda závěr o doručení písemností nevyplyvá z jiných důkazních prostředků (např. svědectví poštovní doručovatelky).* Jenže doručovatel nebyl vyslechnut.

Žalobce byl v době rozhodné pro doručování doma. Stejně tak dům neopouštěla matka žalobce. I ona by šla doručovateli otevřít a o zásilce by s ním komunikovala. Nic takového se však nestalo. Nikdo jiný, než matka, poštu ze schránky nevyzvedávala. Proto s naprostou jistotou ví, jestli ve schránce byl tiskopis „Výzva k vyzvednutí zásilky a poučení o právních důsledcích“ oddělené od zásilky. Nic takového ve schránce nebylo. Z důvodu nepříznivého zdravotního stavu si pak žalobce ani nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost vyzvednout. Zde žalobce poukazoval na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 3. 6. 2010, č.j. 9 As 64/2009 – 44, podle kterého v případě nemožnosti vyzvednout si zásilku (adresát se o zásilce dozví až ex post) může adresát postupovat dle § 24 odst. 2 správního řádu. Z tohoto rozhodnutí logicky plyne, že pokud účastník řízení, resp. adresát, nemožnost vyzvednout si zásilku skutečně prokáže, měl by správní orgán včasné žádosti o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, v zásadě vždy vyhovět.

V další části žaloby žalobce brojil přímo proti žalovanému rozhodnutí, jehož některé závěry označoval za pouhé spekulace, a to v souvislosti s důvodem jeho návštěvy správního orgánu dne 14. 1. 2013, nevysvětlení otázky kdy a proč byl den 14. 1. 2013 posledním dnem lhůty pro podání odporu či náhradního doručení. Poukazoval na to, že žalovaný opisuje právní úpravu doručování podle správního řádu, ale ta sama o sobě ještě neprokazuje, že pravidla doručování byla dodržena, aby mohlo nastat doručení fikcí. Žalovaný dodržení pravidel předpokládá, aniž by pro takový závěr měl ve spise hodnověrný doklad. Kdyby přeci takovým dokladem byla doručenka, pak přece nemusela být dodatečně vyžadována zpráva České pošty, s.p., uváděl žalobce.

Žalovanému vytýkal, že podle něho prý žádné důkazy k vyvrácení údajů na doručence nenabídl, takže je třeba vycházet z presumpce pravdivosti údajů na doručence, neboť je veřejnou listinou. Žalobce přitom navrhl výslech své matky, která

se měla vyjádřit ke způsobu doručování, tedy i k tomu, jestli údaje na doručence s tímto doručováním korespondují. Bylo přitom povinností správního orgánu i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti. Tak jako si opatřil iniciativně zprávu České pošty, s.p., měl vyhodnotit průkaznost doručení a vyslechnout sám doručovatele. Není ani známo, kdo to vlastně byl a zda jím uvedený údaj na doručence odpovídá skutečnosti. Úředním záznamem o telefonátu „s někým“ z pobočky v Dobrušce nemůže být však prokázán způsob doručení konkrétní zásilky doručovatelem v deset kilometrů vzdálené Hrošce. Natož aby o způsobu doručení zásilky v Hrošce věděla Česká pošta, s.p. Region Východní Čechy.

Žalobce dále uvedl, že i kdyby doručování probíhalo řádně, nebyl si schopen písemnost vyzvednout. Ono však řádně neprobíhalo a žalovaný zpochybnil zdravotní stav žalobce, ačkoliv ten byl od 22. 12. 2012 do 3. 1. 2013 nemocný a upoutaný na lůžko, jak plyne z výměnného poukazu vystaveného Z. P. V domácím léčení byl žalobce od 18. 12. 2012, jeho zdravotní stav se však zhoršoval a od 20. 12. 2012 byl skutečně upoutaný na lůžko. To by opět mohla potvrdit matka žalobce. Ten netušil, že mu v době nemoci běží úložní doba k vyzvednutí zásilky.

Závěr žalovaného, že jestliže neměl žalobce vystavenou pracovní neschopnost, protože není zaměstnancem, tak že mu vycházky nemohly být nikým zakázány, budil u žalobce úsměv. Nejednalo se přece „o vycházky ve smyslu dodržování léčebného režimu a případných kontrol.“ (?). Pouhou spekulací je pak prý závěr, že praktický lékař nemohl znát zdravotní stav žalobce, když se žalovaný lékař neptal na to, jestli znal zdravotní stav žalobce. A na to, proč byl výměnný poukaz vystaven zpětně s datem vystavení 16. 1. 2013 – tedy 14 dnů od ukončení nemoci – žalobce uvedl, že tomu tak bylo proto, že byl vystaven na jeho žádost a kvůli tomuto správnímu řízení. Nebýt správního řízení, vystaven by nikdy nebyl, protože jej žalobce k ničemu nepotřeboval.

Žalovaný dále hodnotí tvrzení o upoutání na lůžko z důvodu nemoci za účelové s ohledem na to, že datum vystavení Výměnného je shodné s datem vypracování Žádosti o navrácení v předešlý stav a odporu proti příkazu. Tento závěr považuje žalobce za neobjektivní a zaujatý, neboť z data vystavení výměnného poukazu se nedá dovodit, že žalobce z důvodu nemoci na lůžko upoután nebyl.

Žalobce se neztotožňoval ani s dalším závěrem žalovaného, že aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musel by Výměnný poukaz vystavený praktickým lékařem, na vlastní žádost odvolatele, obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně neumožnily odvolateli řádné vyzvednutí zásilky. Samotné předložení Výměnného listu – poukazu, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění odvolatele. Uvedl k tomu, že si obstarával výměnný list v podobě, v jaké si myslel, že je postačující. Žalobce jím chtěl dokumentovat svůj zdravotní stav a ne to, jestli mu zdravotní důvody umožňovaly řádné vyzvednutí zásilky. Pokud o tom měl žalovaný pochybnosti, měl je odstranit přímým dotazem na lékaře a ne pouhým slovíčkařením, že žalobce neprokázal způsobilost řádné vyzvednout zásilku.

Závěrem žalobce zopakoval, že příkaz obdržel bez jakéhokoliv upozornění a poučení dne 3. 1. 2013 a dne 14. 1. 2013 se dostavil ke správnímu orgánu, kde mu bylo sděleno, že tento den je posledním dnem k podání odporu. To však podle

žalobce automaticky neznamená, že takové sdělení je správné. Přiměřeného poučení o tom se mu však nedostalo, poskytnuté informace byly pro něho nesrozumitelné. V rámci výkonu svého zákonného práva nahlížel žalobce do správního spisu, bylo zákonnou povinností správního orgánu poskytnout náležité informace o posledním dni lhůty k podání odporu. Kdyby tak učinil a přiměřeně žalobce poučil, podal by odpor včas.

Žalované rozhodnutí je vzhledem k výše uvedenému podle žalobce zatíženo vadami řízení, když bylo porušeno ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, podle kterého správní orgán šetří ... oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká a ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, podle kterého správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

Informací o tom, že den žalobcovy návštěvy u správního orgánu je posledním dnem k podání odporu za situace, kdy se jednalo o jedenáctý den od převzetí rozhodnutí, aniž by byla jakkoliv odůvodněna, nebo vysvětlena, správní orgán uvedenou zákonnou povinnost nesplnil.

Dále správní orgán porušil ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Závěry orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení, podle nichž byl žalobce způsobilý zásluhou si vyzvednout, jsou pouhou spekulací a nejsou ničím podloženy. „Zjišťovat“ stav věci cestou pouhých domněnek a nepodložených spekulací není v souladu se zákonem. K dodržení pravidel doručování nebylo prováděno řádné dostatečné dokazování – nebyla prověřována skutečnost, zda žalobce byl řádně poučen o následcích nevyzvednutí uložené písemnosti.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval, aby bylo žalované rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 21. 8. 2013. Shrnl v něm žalobcovy námitky a konstatoval, že se ohledně vyjádření k nim plně odkazuje na obsah žalovaného rozhodnutí. V něm se totiž věcí podrobně zabýval, neboť žaloba je obsahově shodná s odvoláním proti usnesení správního orgánu. Dodal následující:

„Dne 14. 1. 2013 se dostavil žalobce ke správnímu orgánu I. stupně, kde mu bylo sděleno, že je poslední den lhůty pro podání odporu, bylo mu vysvětleno, že odpor lze podat ústně do protokolu, písemně na podatelnu MÚ, případně elektronickým podáním.

Žalobci bylo Rozhodnutí příkazem vydané pod čj. MUD 4227/2012 ODSVV/ID-5 ze dne 18. 12. 2012 zasláno doporučeným dopisem, v souladu se správním řádem, doručenka je založena ve spise. Na této doručence je vyplněno prohlášení doručujícího orgánu, kde je uvedeno, že

adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky, bylo ponecháno poučení o právních důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky a kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí. Záznam je opatřen jménem a příjmením doručovatelky a jejím podpisem, dolní levá část doručky je opatřena kulatým razítkem. Úložní lhůta skončila dne 31. 12. 2012 a zásilka byla vložena do schránky dne 3. 1. 2013. Jelikož si obviněný zásilku nevyzvedl ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se zásilka posledním dnem této lhůty za doručenou (§ 24 odst. 1 správního řádu). Desátý den od uložení zásilky připadl na den 31. 12. 2012. Je nepochybné, že zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 20. 12. 2012, prokázáno zápisem na doručence. Odvolatel sám na tuto výzvu nijak nereagoval, nevyzvedl si uloženou zásilku ve stanovené lhůtě, proto nastala tzv. fikce doručení.

K otázce doručení Rozhodnutí příkazem žalovaný dále uvádí, jak již vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 - 67 (dostupném na www.nssoud.cz), „[s]plnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu z roku 2004, a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Pokud takový doklad chybí, je třeba splnění podmínek pro doručení písemnosti na základě fikce prokázat jiným způsobem, a není-li to možné, je nutno vycházet z toho, že k doručení písemnosti na základě fikce nedošlo.“ V rozsudku ze dne 1. 3. 2006, č. j. 1 Afs 43/2005 - 103 (dostupném na www.nssoud.cz), uvedl, že „[d]oručenka je toliko jedním z důkazních prostředků, jimiž se prokazuje skutečnost, zda došlo či nedošlo k doručení písemnosti, byť důkazním prostředkem nejčastějším, nejobvyklejším a patrně i nespolehlivějším. Je-li doručka neúplná, nesprávně vyplněná, popřípadě chybí-li zcela, je nutno zvážit, zda závěr o doručení písemností nevyplývá z jiných důkazních prostředků.“

V daném případě je doručka založena ve správním spise a je řádně vyplněna. Žalovaný je přesvědčen, že bylo doručováno v souladu se správním řádem.“

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 24. října 2014. Zástupce žalobce při něm přednesl žalobu shodně s jejím písemným podáním a setrval na žalobním návrhu v ní učiněném. Zdůraznil, že žalobce nevěděl o tom, že byl předmětný příkaz uložen na poště k vyzvednutí dne 20. 12. 2012. Nevěděl ani o tom, že došlo k jeho doručení fikcí, což mělo vliv na jeho rozhodování o podání odporu proti němu. Žalobce byl v době uložení příkazu nemocen, takže si ji ani nemohl vyzvednout. Žalobci nebyla dána možnost prokázat, že výzva spolu s poučením k vyzvednutí zásilky nebyla dána do domovní schránky. V tomto směru navrhuje provedení důkazu, kterému orgány veřejné správy zúčastněné na řízení nevyhověly. Dotaz, který správní orgán zaslal poště byl velmi sugestivní a nebylo na něj možno odpovědět jinak, než odpovězeno bylo. Doručovatelka, která zabezpečovala doručení předmětné zásilky, vyslechnuta nebyla.

Rovněž žalovaný setrval na svých dosavadních stanoviscích k věci.

Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Žalovaný se vypořádal s odvoláním žalobce proti usnesení Městského úřadu Dobruška ze dne 25. 2. 2013, č.j. MUD 4227/2012 ODSVV/ID-12, v podstatě následujícím způsobem:

„Odvolateli bylo Rozhodnutí příkazem vydané pod čj. MUD 4227/2012 ODSVV/ID-5 ze dne 18.12.2012 zasláno doporučeným dopisem, v souladu se správním řádem, o čemž svědčí doručka založená ve spisovém materiálu / u rozhodnutí příkazem/. Podle ust. § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle § 20 správního řádu adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit jiným způsobem přípustným podle § 20 správního řádu, písemnost se uloží. Podmínky řádného uložení písemnosti upravuje § 23 odst. 4 citovaného ustanovení; adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Podle odst. 5 citovaného ustanovení se zároveň s oznámením adresát písemně poučí o právních důsledcích překážek při doručování ve smyslu ust. § 24 správního řádu. Podle § 24 odst. 1 správního řádu, jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Z obsahu doručky je zcela zřejmé, že pošta v Dobrušce předepsaný postup dodržela. Za doručenou se považuje písemnost, kterou si předvolaná osoba fakticky převezme, tak i písemnost doručena fikcí. Pokud tedy odvolateli byl přípis „Rozhodnutí příkazem“ ze dne 18.12.2012, č.j. MUD 4227/2012 ODSVV/ID-5 doručen fikcí, je na předmětnou zásilku nutno pohlížet, jako na platně doručenou se všemi jejími účinky. Nového pokusu o doručení nebylo v daném případě třeba, protože správní řád nic takového nepředepisuje – písemnost se uloží s účinky fikce doručení po uplynutí stanovené lhůty ihned poté, co adresát nebyl v místě doručení zastižen, ačkoli se tam zdržuje. Odvolatel sám žádné důkazy k vyvrácení údajů na doručence nenabídl, takže je třeba vycházet z presumpce pravdivosti v ní obsažených skutečností, pramenící, jak již bylo řečeno, z její povahy veřejné listiny. Na této doručence je vyplněno prohlášení doručujícího orgánu, kde je uvedeno, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky, bylo ponecháno poučení o právních důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky a kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí. Záznam je opatřen jménem a příjmením doručovatelky a jejím podpisem, dolní levá část doručky je opatřena kulatým razítkem. Úložní lhůta skončila dne 31.12.2012 a zásilka byla vložena do schránky dne 03.01.2013. Jelikož si obviněný zásilku nevyzvedl ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se zásilka posledním dnem této lhůty za doručenou (§ 24 odst. 1 správního řádu). Desátý den od uložení zásilky připadl na den 31.12.2012. Byly tedy splněny veškeré podmínky fikce doručení. Písemnost se považuje za doručenou posledním dnem lhůty, /a to i tehdy, pokud se adresát

v místě nezdržoval/, za předpokladu splnění všech popsaných úložních podmínek. Vhození písemnosti do schránky nemá žádné právní účinky, pouze se tím zvyšuje pravděpodobnost, že se účastník po uplynutí úložní doby dozví, jaká písemnost mu byla doručena. Zákonodárce tedy nijak nezamýšlel vázat uplatnění fikce doručení na vhození zásilky do schránky – fikce nastává nezávisle na dalším postupu už uplynutím stanovené (desetidenní) lhůty. Je nepochybné, že zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 20.12.2012, prokázáno zápisem na doručence. Odvolatel sám na tuto výzvu nijak nereagoval, nevyzvedl si uloženou zásilku ve stanovené lhůtě, proto nastala tzv. fikce doručení.

I jazykovým a logickým výkladem pak lze dospět k závěru, že vhazování zásilky do schránky je úkonem nezávislým na objektivní ex lege nastalé skutečnosti, tedy doručení fikcí, po uplynutí desetidenní lhůty. Fikce nastává nezávisle na jakémkoliv pozdějším vhození zásilky do schránky. Zda bude zásilka vhozena či nikoliv, je skutečně fakultativní („je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán...“), byť rozhodování o vhození by jistě nemělo být svévolné (vhození lze např. vyloučit, i dle textu důvodové zprávy, kupříkladu tam, kde na téže adrese sídlí účastníci řízení s protichůdnými zájmy).

Jak z výše uvedeného vyplývá účinky doručení lze spojovat pouze s takovou zásilkou, která byla pro adresáta uložena v souladu se zákonem. Podle zákonné úpravy doručovatel musí v případě neúspěšného doručení zásilky vložit adresátovi na kterékoliv vhodné místo (typicky do domovní schránky) oznámení, ve kterém se adresátovi sdělí podmínky doručování dle § 23 odst. 4 a 5 správního řádu. Pro podporu zákonného doručení je nutno uvést, že správní orgán I. stupně telefonicky ověřil správnost doručování České pošty, s.p., pobočky Dobruška, ze kterého byl sepsán úřední záznam. Dále písemně bylo požádáno o podání informací k doručení zásilky RR 840250887CZ adresované odvolateli, kdy dopisem České pošty, s.p. Region Východní Čechy ze dne 07.02.2013 bylo popsáno doručování výše uvedené zásilky.

Odvolací orgán k popisovanému doručování dále uvádí, že dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Koncepce doručování účinná od 1. 7. 2009 vychází z toho přesvědčení, že pro doručení není významné, kde se adresát skutečně zdržuje, a nastoluje zásadu, že každý adresát je odpovědný za existenci adresy pro doručování a ochranu vlastních zájmů a že je povinen si zajistit přijímání listin na adrese pro doručování bez ohledu na to, kde se skutečně zdržuje. Adresou pro doručování se rozumí adresa, kterou adresát uvedl ve svém podání nebo jiném úkonu učiněném vůči správnímu orgánu, na kterou mu mají nebo mohou být doručovány písemnosti. Zákon č. 500/2004 Sb., ze dne 24. června 2004, správní řád v platném znění, však na rozdíl od § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. (zrušený správní řád) výslovně nepodmiňuje fikci doručení tím, aby se adresát v průběhu úložní lhůty zdržoval v místě doručení. Správní řád tak činí především z důvodu rychlosti a hospodárnosti doručování. Nikoliv nevýznamným důvodem této legislativní úpravy je snaha o to, aby byly omezeny obstrukce při doručování (z literatury shodně viz např. Ondruš, Radek: Správní řád. Nový zákon s důvodovou zprávou a poznámkami. Praha: Linde, 2005, s. 91).

.....Odvolací orgán se dále zabýval otázkou lhůty pro podání odporu a souhlasí s názorem správního orgánu I. stupně, že měl odvolatel možnost podat odpor v zákonné lhůtě. I přes skutečnost, že odvolatel nepřevzal doporučenou zásilku, která byla doručena fikcí dne 31.12.2012, tak se o zásilce dozvěděl s dostatečným předstihem a to dne 03.01.2013, kdy jak

sám uvádí si ji vyzvedl v domovní schránce, kam byla doručovatelem České pošty, s.p. dne 03.01.2013 vložena. V zásilce /rozhodnutí příkazem/ byl odvolatel řádně poučen o opravném prostředku a pokud se budeme zabývat během lhůty k podání odporu, tak lze jednoznačně konstatovat, že měl odvolatel dostatek času, tzn. více jak 10 dnů k podání odporu. Odvolatel se dostavil dne 14.01.2013 ke správnímu orgánu, kde mu bylo sděleno, že tento den je posledním dnem k podání odporu, kdy odvolatel měl možnost podat odpor buď přímo u správního orgánu nebo cestou poštovních služeb, což neučinil. Tuto informaci v odvolání nevyvrací, ale uvádí, že mu nebyla odůvodněna jako postačující. Odvolacímu orgánu není jasné, co nebylo srozumitelné na informaci podané správním orgánem ohledně lhůty pro podání odporu a proč tak odvolatel neučinil a poté žádal o navrácení v předešlý stav. Ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu uvádí, že správní orgán zmeškání úkonu promine, pokud ten, kdo o to žádá, prokáže, že překážkou provedení úkonu v určené lhůtě, popř. při ústním jednání, byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění, tedy důvody objektivní. Odvolací orgán se neztotožňuje s názorem odvolatele, že byla prokázána nemožnost vyzvednout si zásilku a rovněž nebyly prokázány závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění pro prominutí zmeškání úkonu.

K námitce nedostatečného poučení, které příkaz obsahoval /fikce doručení/ odvolací orgán uvádí, že poučení v rozhodnutí příkazem je napsáno zcela v souladu se zákonem. V ust. § 68 odst. 5 správního řádu, je uvedeno, citace; „V poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání /odpor/, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání /odporu/ rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání /odpor/podává“. V rozhodnutí příkazem správní orgán I. stupně uvedl v poučení veškeré předepsané informace týkající se opravného prostředku, a odvolací orgán považuje tuto námitku za zcela irelevantní.

Závěrem odvolací správní orgán konstatuje, že si odvolatel přípis ze dne 18.12.2012 “Rozhodnutí příkazem“ měl možnost vyzvednout ve stanovené lhůtě a i přes seznámení se s obsahem přípisu dne 03.01.2013 měl dostatek času podat odpor proti příkazu v zákonné lhůtě. Nebyly prokázány žádné důvody, které by odvolateli bránily, aby úkon provedl. Překážku si tedy účastník řízení způsobil sám a neprojevil žádnou snahu tuto překážku odstranit, i když k tomu měl možnosti a správním orgánem byl na lhůtu včas upozorněn.“

Krajský soud učinil tento obsáhlý výtah z rozhodnutí žalovaného záměrně, neboť se s jeho obsahem zcela ztotožňuje. Bylo by proto zbytečné opakovat jen jinými slovy totéž. Ostatně při citacích příslušných zákonných ustanovení, z nichž bylo vycházeno a na základě nichž byl daný případ posuzován, by to ani nešlo. Krajský soud se proto na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v němž se žalovaný vypořádal sice s námitkami odvolacími, ale ve své podstatě i s námitkami žalobními, plně odkazuje a k věci dodává následující.

Institut doručení fikcí je výjimečný a striktně určený k dosažení právní jistoty v právních vztazích. Jeho účelem je, aby účastníci řízení nemohli nepřebíráním písemností bez relevantního důvodu bránit postupu řízení vedených orgány státní moci a správy. Zákonodárce při stanovení této právní fikce vycházel z předpokladu, že osoby, jež mají na území České republiky trvalý pobyt nebo v případě cizinců jiný pobyt, lze skutečně zastihnout alespoň na jednom místě, které si buď samy určí, nebo které lze dovodit z jejich evidovaného místa trvalého nebo jiného pobytu. Je tak na odpovědnosti každé z nich, aby ve svém vlastním zájmu zajistila, že jí na takto určenou adresu bude možné doručovat a že si doručované písemnosti bude

skutečně přebírat. Jinak by se totiž vystavila riziku, že se její nečinnost negativním způsobem promítne do výsledku případného řízení (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13). A to je i případ žalobce, který pak v důsledku toho následně žádal o navrácení lhůty k podání odporu proti rozhodnutí Příkazu.

Žalobce žádal správní orgán o určení neplatnosti doručení poštovní zásilky s Příkazem na základě § 41 správního řádu. Podle jeho odstavce čtvrtého však správní orgán promine zmeškání úkonu pouze za předpokladu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Žalobce odůvodnil tuto svoji žádost tím, že byl nemocen a spolu s ním se doma zdržovala celodenně i jeho matka. Právě ona je prý jediná, která od doručovatelky přebírá poštu nebo ji vyzvedává ze společné poštovní schránky, a proto by také mohla potvrdit, že do schránky nebyla vložena výzva k vyzvednutí zásilky po jejím neúspěšném doručení.

Důvody, jimiž žalobce odůvodňoval svoji žádost, orgány veřejné správy zúčastněné na řízení závažnými neshledaly, a proto žalobci nevyhověly. Krajský soud se s jejich závěry ztotožňuje, když je z rozhodnutí zřejmé, jakými úvahami se správní orgány řídily při posuzování žalobcem tvrzených okolností, pro které si prý poštovní zásilku nemohl včas přebrat. Jejich úvahy (viz výše) jsou logické a konzistentní, bez jakéhokoliv náznaku zneužití. Mezi účastníky byla spornou otázka, zda byl žalobce vyzván k vyzvednutí Příkazu vložním oznámením o jeho neúspěšném doručení a náležitě poučen o právních důsledcích jejího nevyzvednutí. Žalobce tvrdil, že by výsledkem jeho matky bylo zjištěno, že k tomu nedošlo. I kdyby však správní orgány připustily, že by v tomto duchu navrhovaná svědkyně vypovídala, tedy v podstatě to, že poštovní doručovatelku vůbec neviděla a že v poštovní schránce žádná výzva k vyzvednutí zásilky a poučení o právních důsledcích nebyla, co by to řešilo? Ve vztahu k doručence jako veřejné listině, z níž správní orgány vyvozují správné doručení Příkazu? Vůbec nic. S ohledem na zákonnou úpravu doručování písemností totiž nelze obecně připustit, aby takováto jednostranná prohlášení ze strany adresáta písemnosti či jiné osoby s ním sdílející schránku pro doručování, měla tak říkajíc navrch před relevantnějšími důkazy, mezi něž zcela nepochybně patří řádně vyplněná doručenka, z níž je patrný celý proces doručování. Tak jako tomu bylo i v dané věci, což žalobce ostatně ani nepopírá. Přistoupit na tvrzení adresátů doručovaných úředních písemností, že tu kterou zásilku ve schránce nenašli, by znamenalo popření smyslu přijaté zákonné úpravy doručování a naprostý rozvrat výkonu státní moci.

Doručenka je listinou, jež má povahu listiny veřejné a od listin soukromých se liší svou důkazní silou. V daném případě měla doručenka všechny své náležitosti, které vyžaduje poštovní řád, když jsou na ní uvedeny (vyplněny) údaje o výzvě k vyzvednutí zásilky, o zanechaném poučení, o dni uložení zásilky na poště a razítko a podpis pověřeného pracovníka pošty. Tyto skutečnosti, jak již uvedeno výše, žalobce nezpochybňoval, vznášel však pochybnost, zda při doručování písemnosti postupovala poštovní doručovatelka tak, jak měla. K tomu však třeba uvést, že jsou-li splněny uvedené náležitosti, tak orgány státní moci zjišťují otázky doručení přímo ze spisu, tedy z dorúčenek v něm založených. Doručenka jako veřejná listina totiž potvrzuje to, co je v jejím obsahu. Přesto, ačkoliv vůbec nemusel, prováděl správní orgán ohledně předmětné zásilky ještě doplňující šetření u České pošty, s.p., takže cokoliv mu v tomto směru žalobce vyčítal, je již jen z tohoto důvodu nepřipadné

(komunikace s poštou). Žalobce přitom nenabídl takové důkazy, s nimiž by se dal prokázat opak oproti údajům v doručence uvedeným.

Nelze též nevidět, že adresáti úředních zásilek nemusí mít vždy zájem je přebírat a při laxním přístupu je mohou i nevědomě zašantročit v přemíře tiskovin, které dnes v poštovních schránkách často bývají (viz např. propagační materiály obchodních řetězců, vánoční pozdravy apod.). Naproti tomu s doručenkou se nemůže nakládat nahodile, to je vždy řízený proces.

Krajský soud ze správního spisu zjistil, že příkaz byl žalobci doručen řádným způsobem, přičemž k jeho doručení fikcí došlo dne 30. 12. 2012. Není také pochyb o tom, že si jej žalobce převzal ze své poštovní schránky dne 3. 1. 2013. Mezi oběma daty je tedy rozdíl pouhých 3 dnů, takže v každém případě měl žalobce celkem dalších 11 dní na podání odporu proti Příkazu. Tedy na provedení tak jednoduchého úkonu, jakým je napsání jedné jediné věty o tom, že proti Příkazu podávám odpor. To žalobce ve lhůtě pro něj stanovené neučinil, její poslední den se však vypravil na správní orgán. A je zcela zbytečné zkoumat, z jakého důvodu to vlastně bylo (viz bod III. žaloby). Prostě došel na správní úřad a zde byl dostatečně poučen o svém právu podat proti Příkazu (viz sepsaný úřední záznam o tom ze dne 14. 1. 2013) odpor. Ostatně i sám žalobce v žalobě uvedl (viz strana druhá žaloby, druhý odstavec zdola), že mu bylo řečeno, že pokud s příkazem nesouhlasí, tak že má poslední den na podání odporu proti němu. Proč tak neučinil, to ví jen on sám, jeho výmluvy o tom, že se mu nedostalo dalších vysvětlení v této věci, aby se mohl zodpovědně rozhodnout a jimiž žalobu doslova prošípkoval, má však krajský soud za čiré výmluvy. Nebylo přeci nic jednoduššího, když již byl žalobce v kontaktu s příslušnou úřední osobou, nechat si věc vysvětlit. Že by však žalobce nerozuměl větě, že má poslední den na podání odporu proti Příkazu, to nemohl myslet vážně, neboť za takového stavu by zřejmě ani nemohl řídit osobní motorové vozidlo.

Bez ohledu na žalobcem neustále zdůrazňovanou nemoc, pro kterou vázlo doručování a o které si krajský soud myslí totéž, co žalovaný, měl i tak žalobce dostatek příležitosti – času – k podání odporu. Proč tak neučinil (zřejmě z důvodu své laxnosti, když tak dlouho nechal již doručený příkaz bez povšimnutí), je jen jeho věc, nicméně ani za tohoto stavu nebyl důvod k prominutí zmeškaného úkonu (viz § 41 odst. 4 správního řádu).

S ohledem na obsah odvolacích i žalobních námitek krajský soud dále poznamenává, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce přímo konkretizuje svá tvrzení ve vztahu ke svým veřejným subjektivním právům a namítanému porušení zákona. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, je pak samozřejmé, že se k nim krajský soud vyjádří také jen v obecné rovině. Ačkoliv je totiž povinností orgánů veřejné moci rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům viz např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí).

Krajský soud tím chce říci jediné, a to, že pokud by se měly orgány státní moci a správy zabývat úplně všemi námitkami, tvrzeními a názory žalobcem uplatněnými v tom kterém řízení, ve všech jejich podrobnostech, navíc nerozhodných pro

posouzení věci samé, vedlo by to nejen k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení, ale při jejich větším výskytu až ke kolapsu výkonu státní moci. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí nebo rozhodnutí soudu způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Vždy plně postačuje zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, najít jen onu míru ve vypořádání námitek, která poskytuje dostatečnou oporu pro výrok rozhodnutí.

Ostatně Ústavní soud v těchto souvislostech konstatoval: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. Nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Povinnost posoudit všechny žalobní námítky tudíž neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č.j. As 126/2013-219).

Krajský soud je přesvědčen o tom, že žalovaný zjistil skutečný stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti a odůvodnil onu míru ve vypořádání odvolacích námitek, která poskytuje dostatečnou oporu pro výrok žalovaného rozhodnutí. Krajský soud nemá žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť je srozumitelné a je v něm uvedeno dostatek důvodů podporujících jeho výrok. V ostatním se krajský soud odkazuje, jak již ostatně uvedl výše, na obsah přezkoumávaných rozhodnutí, neboť se s nimi ztotožňuje.

S ohledem na výše uvedené proto krajskému soudu nezbylo, než žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal (viz výrok II.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 24. 10. 2014

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce